

תפ"ח 392/11/15 - מדינת ישראל נגד שלמה חיים פינטו (עציר),

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 392-11-15 מדינת ישראל נ' פינטו(עציר)

בפני הרכב כב' השופטים:
רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]
אברהם אליקים, סגן נשיא
תמר נאות פרי
המאשימה

מדינת ישראל
ע"י פרקליטות חיפה - פלילי

שלמה חיים פינטו (עציר),
ע"י ב"כ עו"ד עדי קידר

נגד
הנאשם

גזר דין

השופטת תמר נאות פרי:

מבוא -

1. הנאשם הורשע בעבירה של ניסיון לרצח, לפי סעיף 305 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ועבירה של החזקת סכין ממניע גזעני, לפי סעיפים 186(א) ו-144 לחוק העונשין.

תמצית המסכת העובדתית -

2. על פי הכרעת הדין, ביום 13.10.2015, גמלה בלבו של הנאשם ההחלטה לבצע מעשה נקם באדם ממוצא ערבי, ולעודד אחרים לבצע מעשי נקם דומים, על רקע גל של אירועי טרור שאירעו במהלך המחצית הראשונה של חודש אוקטובר 2015.

באותו היום, 13.10.2015, בשעה 11:00 או בסמוך לכך, יצא הנאשם את ביתו כאשר הוא מצויד בסכין מטבח (להלן: "**הסכין**"), סכין יפנית ופטיש, במטרה לאתר קורבן ממוצא ערבי ולהמיתו.

בשלב הראשון, הגיע הנאשם לאזור המסחרי, כאשר הוא לוקח עמו את הסכין אותה החביא בשרוול חולצתו, והחל ללכת בעקבות אדם אשר סבר שהינו ממוצא ערבי. אותו אדם נכנס אל סניף בנק מקומי, הנאשם נכנס בעקבותיו, אך לאחר כמה שניות יצא, המתין בחוץ למשך פרק זמן קצר, ולאחר מכן חזר לרכבו. התיאור העובדתי לעיל יכונה להלן: "**האירוע ליד הבנק**".

בשעה 12:15 או בסמוך לכך, נכנס הנאשם לחנות שופרסל דיל (להלן: "**הסופר**"), בה סבר כי ימצאו עובדים רבים ממוצא ערבי, כאשר הוא אוזח בסכין ביד ימין ומחביא אותה בשרוול חולצתו, וכאשר הסכין היפנית בכיס מכנסיו. אז הבחין הנאשם במתלונן, יליד 1993, שעבד באותה השעה בסופר בסידור מוצרים. לאחר שבחן את מראהו, סבר כי הוא ממוצא ערבי והחליט לדקור אותו בכוונה לגרום למותו. הנאשם ניגש אל המעבר בו עמד המתלונן, הגיח מאחוריו והחל דוקר אותו באמצעות הסכין מספר פעמים באזור המותן, הגב התחתון והכתף בכוונה לגרום למותו. באותו שלב המתלונן

ברח מהנאשם, וזה האחרון החל רודף אחרי המתלון בסופר, כאשר הסכין בידו במטרה להמשיך ולדקור את המתלון. בשלב מסוים, הנאשם התקרב שוב למתלון אך המתלון חסם את דרכו באמצעות עגלת סחורה ולא אפשר לו להוסיף ולדקור אותו, ובהמשך לכך - עזב הנאשם את המקום. התיאור העובדתי לעיל יכולה להלן: "אירוע ניסיון הרצח".

בעקבות אירוע ניסיון הרצח נגרמו למתלון הפגיעות הגופניות להלן: פגיעה בחזה המכונה "חזה אוויר קטן-בינוני" מצד שמאל, המוטרקס קטן משמאל, קונטוזיות ריאתיות פריפריות, שבר בצלע 11 מימין, בועות גז בשרירים לאורך הגב משמאל ובדופן בית החזה מימין ומשמאל, סימני חוסר שלמות העור בגב, נוזל דמי באגן, פצעים שטחיים בגב וקרע לטרלי אמצעי בכליה ימנית.

הכרעת הדין -

3. המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשם בשתי עבירות של ניסיון רצח, ובעבירה של החזקת סכין ממניע גזעני. הנאשם העלה מטעמו את טענת אי-השפיות, ובמקביל טען כי לא הוכחו יסודות העבירות לגבי מי משני האירועים. לאחר שמיעת הראיות הנאשם זוכה מעבירת ניסיון הרצח לגבי האירוע ליד הבנק והורשע בעבירה זו בגין אירוע ניסיון הרצח, בנוסף להרשעתו בעבירה של החזקת סכין ממניע גזעני, תוך דחיית טענותיו באשר למצבו הנפשי כמבסס את הגנת אי-השפיות.

ראיות לעונש -

4. המתלון לא הגיע לדין בו נשמעו הטיעונים לעונש ואף לא נתן את הסכמתו להכנת תסקיר נפגע עבירה. מטעם המאשימה הוגש מכתב של אמו של המתלון, אשר בו תוארו קשייו של המתלון בעקבות הפגיעות שנגרמו לו, הן הגופניים והן הנפשיים (ת/42).

5. מטעם ההגנה העידו שני עדים - מר ארז בירנבוים, ראש הישיבה בה למד הנאשם לפני מספר שנים, ואשתו של הנאשם. העד בירנבוים תיאר את הנאשם כבעל אופי שקול ורגוע, וכמי שמעולם לא שמע התבטאויות גזעניות מפיו, וביקש להקל בעונשו. אשתו של הנאשם מסרה בעדותה כי הנאשם אינו בעל דעות גזעניות, כי עבד בעבר עם אנשים ממוצא ערבי וכי התייחס אליהם כאל כל אדם אחר. גם אשתו של הנאשם ביקשה להקל בעונשו, ותיארה את נסיבות החיים שלה ושל שלוש בנותיו הקטנות של הנאשם, נוכח מעצרו ונוכח צפי אפשרי למאסר ממושך.

כן הוגש מטעם הנאשם מכתב שכתב למתלון, אשר אינו נושא תאריך, אך נשלח עובר ליום הכיפורים השנה, כך לפי תוכן המכתב ולפי דברי הסניגור (סומן נ/4).

6. תסקיר שירות המבחן - לבקשת הסניגור, הוגש תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם. בתסקיר מיום 16.1.2017 צוינו נסיבות חייו, לרבות הקשיים החברתיים בנעוריו, חברתו לקבוצת שוליים והשימוש בסמים מסוג קנאביס בגילאים 16-18, התפקוד במהלך השירות הצבאי וההתמודדות המשפחתית עם מחלת הנפש של אביו הנאשם, אשר אף התאבד בשל מחלתו במהלך אשפוז פסיכיאטרי. עוד תוארה מערכת היחסים המורכבת של הנאשם עם האב, וצוין כי לטענת הנאשם האב נהג באלימות מילולית כלפי האם, והנאשם היה נוהג להתערב להגנת האם תוך עימותים עם האב.

בהתייחס לעבירות בהן הורשע הנאשם, צוין כי הנאשם מסר כי הוא מבין שפעל באופן שגוי, כי היה ממוקד בביצוע התקיפה וכי לא חשב על התוצאות האפשריות שלה, לרבות על האפשרות שהמתלון ימות בעקבותיה.

במסקנות התסקיר נכתב כי שירות המבחן התרשם שהנאשם הוא אדם וורבלי, מניפולטיבי, דעתן ומחושב בדבריו וכי הוא פעל ממניעים גזעניים בשעת ביצוע העבירות, וזאת על רקע הסבריו בפני השירות באשר למהלך החשיבה שהובילו לביצוע המעשה. שירות המבחן התרשם כי החרטה שהביע הנאשם אינה חרטה כנה, אלא נובעת מעצם ההשלכות של מעשיו על חייו וחיי משפחתו, כמו גם מן העובדה שהתברר כי המתלון כלל אינו אדם ממוצא ערבי, אלא

שהוא יהודי. צוין כי הנאשם לוקח אחריות קונקרטית על המעשים, אך ממשיך וטוען כי פעל מתוך דחף שלא היה בשליטתו. מבחינת סיכויי השיקום צוין כי הנאשם הוא בעל יכולת בינונית להסתגל ולגלות יציבות ואחריות במסגרות החיים השונות, וכי הוא מתקשה בביטוי מצוקותיו וצרכיו וקיים סיכוי שיבטא זאת בהתנהגות שלילית בעתיד. לגבי הליך טיפולי, צוין כי הנאשם מביע רצון לקחת חלק בהליך שכזה, מתוך חששו כי הוא חולה במחלת הסכיזופרניה, אך לא מתוך הבנה לצורך בטיפול בנושא האלימות שהפגין (וזאת על רקע טענתו לפיה לא פעל באופן מודע). לסיכום צוין כי המדובר באדם בעל דעות אנטי חברתיות אשר עשוי לגלות התנהגויות עוינות ומפרות נורמה כלפי אוכלוסיות אשר אינן עומדות בקנה אחד עם עמדותיו, וכי קיים סיכון בינוני גבוה להישנות מעשים עוברי חוק מצד הנאשם, ולכן הומלץ כי צרכיו הטיפוליים יענו במסגרת המאסר בפועל שיושת עליו.

תמצית טענות המאשימה לעניין העונש -

7. בא כוח המאשימה הגיש טיעונים בכתב, והשלים את טיעונו במהלך הדיון שהתקיים בפנינו. לטענת המאשימה, נסיבות ביצוע העבירות נמצאות ברף הגבוה של חומרת העבירות, ומדיניות הענישה בעבירות דומות, של ניסיון רצח על רקע אידיאולוגי, מלמדת על המטרה למנוע פגיעה בערך קדושת החיים, שלמות הגוף, הסדר הציבורי ושמירת האחוה והשלום בין הקבוצות השונות באוכלוסייה.

מבחינת נסיבות ביצוע העבירה טוען בא כוח המאשימה כי יש לקחת בחשבון את התכונן שקדם לביצוע העבירה, העובדה כי הנאשם הוא שעמד לבדו מאחורי שלב התכנון ושלב הביצוע, כאשר המניע שעומד מאחורי העבירות הוא מניע אידיאולוגי המונע מהרצון לנקום באדם ממוצא ערבי. עוד נטען כי יש לשקול את הנזקים שנגרמו למתלונן, כפי שפורטו מעלה, תוך מתן דגש גם לנזק הנפשי. בנוסף נטען כי לאור הקביעות בהכרעת הדין לפיהן לא חל לגבי הנאשם הסייג הקבוע בסעיף 34 ח לחוק העונשין, יש לקחת בחשבון את העובדה כי הנאשם שלט בעצמו ובמעשה שביצע, כי הנאשם לא סבל ממחלת נפש כלשהיא בעת ביצוע המעשה, וכי הוא ביצע את המעשה אך ממניע של נקמה על רקע אידיאולוגי.

המאשימה אף מפנה למסקנות תסקיר שירות המבחן מהן עולה כי הנאשם מניפולטיבי, כי הוא לא חש חרטה על עצם ביצוע העבירות אלא רק על השלכות המעשים על חייו, והערכת שירות המבחן לפיה קיים סיכוי בינוני גבוה להישנות מעשים עוברי חוק מצד הנאשם בעתיד.

בהתייחס לעדי האופי נטען כי עדותו של מנהל הישיבה בירנבוים איננה עדות עדכנית, שכן הוא התייחס לתקופת היכרות שתמה לפני כמה שנים. כיון שלא נשמר קשר רציף בין העד לבין הנאשם בשנים האחרונות, לשיטת המאשימה - הדברים שמסר העד לגבי הנאשם אינם רלבנטיים. לגבי אשתו של הנאשם והדברים שמסרה אודות נסיבות חייה והקשיים שחוות בנותיו של הנאשם עקב המעצר, נטען כי המדובר בנסיבות שאכן יש לשקול לקולא, אך משקלן אינו רב בנסיבות המקרה הנדון.

לשיטת המאשימה, רק ענישה מחמירה, הכוללת עונש מאסר ארוך מאחורי סורג וברח, תהווה עונש הולם לנאשם, בנסיבותיו של המקרה הנדון. המאשימה הפנתה לפסיקה ממנה עולה כי במקרים חמורים פחות שנדונו לאחרונה, נגזרו עונשי מאסר משמעותיים וטענה כי ענישה ברף זה צריכה להוות את נקודת המוצא לצורך גזירת דינו של הנאשם. בהתאם, התבקש בית המשפט לקבוע מתחם ענישה בגין העבירות שביצע הנאשם, הנע בין 14 ל-18 שנות מאסר בפועל, עונש מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

תמצית טענות הנאשם לעניין העונש -

8. בא כוחו של הנאשם טען כי אין להחמיר עם הנאשם במקרה זה. לשיטתו, ממצאיה של הכרעת הדין אינם מעיבים על המסקנות העובדתיות לגבי נסיבות החיים הקשות של הנאשם ולגבי המצוקות הנפשיות שהוא חווה, והגם

שלא נתקבלה טענת אי-הכשירות הנפשית - נתונים אלו צריכים להוות שיקולים משמעותיים לקולא בעניינו של הנאשם. עוד צוין כי מצד משפחתו של הנאשם קיים רצון עז לשקם את הנאשם ולסייע לו, וכי ניהול המשפט עצמו אינו צריך להיות בעוכריו של הנאשם.

לגבי הרקע האידיאולוגי הנטען של הנאשם בביצוע העבירות, טען הסניגור כי הנאשם לא התבטא בהתבטאויות גזעניות, וכי הקביעות בהכרעת הדין לגבי התכנון שקדם למעשים, היו לצורכי הדיון בשאלת הכשירות הנפשית ואין המדובר בתכנון וברקע אידיאולוגי מגובש כפי שטוענת המאשימה.

בהתייחס לתסקיר, נטען כי מסקנותיו סומכות על הקביעות המשפטיות שבהכרעת הדין, ואין לקבל את המסקנות כפי שעולות ממנו. צוין, כי דבריו של הנאשם לגבי הרקע למעשים וקיומה של הכוונה מצד כוח עליון, אינם נובעים מהתעקשות של הנאשם, אלא מן העובדה כי הגם שהבין את הפסול שבמעשיו, זו עדיין עמדתו הסובייקטיבית של הנאשם באשר למצבו הנפשי.

לגבי המתלונן והפגיעות שנגרמו לו צוין כי הנאשם ומשפחתו ניסו לפנות למתלונן ומשפחתו על מנת להביע אמפתיה עם מצבו של המתלונן, והנאשם אף כתב למתלונן את המכתב נ/4, בו הוא מבקש את רחמיו וסליחתו של המתלונן.

לענין מתחם הענישה - נטען כי המתחם לו טוענת המאשימה חמור ביחס לפסיקה הנוהגת במקרים דומים, אם כי עיקר הפסיקה אשר אליה מפנה הסניגור מתייחס למקרים בהם ההרשעה הייתה בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, באירועי דקירות על רקע לאומני, ולא בעבירות ניסיון רצח.

לסיכום נטען כי בנסיבות המקרה הנדון, אף שחמורות הן, יש לגזור על הנאשם עונש לפי מידת הרחמים, וזאת בין היתר תוך התחשבות בסיטואציה המשפחתית של הנאשם, ותמיכתה של המשפחה במהלך השיקום של הנאשם.

דברי הנאשם -

9. הנאשם עצמו מסר כי בתקופה בה ביצע את העבירות היה נתון בלחץ נפשי גדול, אך הוא מבין שאין בכך הצדקה למעשיו והוא מתחרט על מעשיו, ואף שלח מכתב ברוח זו למתלונן. עוד מסר כי הוא מבין שהוא זקוק לשיקום וטיפול נפשי, ביקש כי ינתן לו הטיפול המתאים והביע תקווה לכפר על מעשיו ולהשתקם. באשר לרקע הגזעני למעשיו, מסר הנאשם כי במהלך מעצרו הוא שהה עם אנשים ממוצא ערבי מבחירה, ואף רכש חברים ממוצא ערבי, אך כיום אינו במגע עם עצירים ממוצא ערבי בגלל אירוע אלים שחווה במהלך המעצר.

דין -

שיקולים בקביעת מתחם העונש ההולם -

10. על פי סעיף 40ב' לחוק העונשין, לאחר תיקון 113 - "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו".

11. במקרה זה מדובר באירוע אחד, לגביו יש לקבוע מתחם עונש הולם.

המעשה שביצע הנאשם חמור עד מאוד. הנאשם פעל מתוך רגש של נקם ומניע אידיאולוגי, ומתוך רצון לעורר את העם לפעול כמותו, כדבריו, כאשר מטרתו היחידה היא לפגוע בקורבן ממוצא ערבי ולהביא למותו. לשם מימוש המטרה האמורה הנאשם תכנן את מעשיו וצעדיו, והצטייד בכלי נשק מתאימים (ונזכיר כי כאשר יצא מהבית בתחילת היום, נטל את הסכין, סכין יפנית ופטיש). הנאשם הגיע לסופר, נוכח סברתו כי שם נמצאים ערבים רבים מבין עובדי הסופר. הנאשם תר בתוך הסופר אחר קורבן מתאים, ולאחר שאיתר את המתלונן, אף השתהה על מנת לוודא כי אכן

המדובר באדם ממוצא ערבי ולא ביהודי (אם כי כאמור מעלה, הערכתו של הנאשם בהקשר זה התבררה בסופו של דבר כשגויה).

הנאשם תקף את המתלונן מאחור, מכיוון גבו, דקר אותו מספר פעמים ואף הוסיף ודלק אחריו ברחבי הסופר כאשר הסכין מונפת בידו, במטרה להוסיף ולדקור אותו לאחר שראה שהוא הצליח לברוח, במטרה "להשלים את המשימה". רק תושייתו של המתלונן והעובדה שהתגונן באמצעות עגלת הסחורה אשר הרחיקה מגופו את הנאשם והסכין שבידו, מנעו פגיעה נוספת מצד הנאשם ואולי אף הצילו את חייו של המתלונן.

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו -

12. בראש ובראשונה, נפגע ערך השמירה על גופו, שלמותו ובריאותו של המתלונן, ולא יכול להיות ספק כי המדובר בפגיעה ברף הגבוה. בנוסף, נפגעו הערכים של השמירה על שלום הציבור ובטחונו, השמירה על הסדר הציבורי, ואף ערך השוויון, אשר חייב להיות בבסיס קיומה של המדינה כמדינה דמוקרטית. אף ערכים אלו נפגעו במידת פגיעה חמורה.

מדיניות הענישה הנהוגה -

13. נפנה בקצרה לכמה דוגמאות בנות השוואה, תוך שנזכור כי סקירת הענישה הנוהגת הינה אך שיקול אחד מיני מספר שיקולים שיש לשקול לשם קביעת המתחם (ע"פ 4815/13 **מדינת ישראל נ' אלעוקבי** (1.1.2014)), פסקה 12 לפסק הדין).

תפ"ח (מחוזי נצרת) 35120-10-15 **מדינת ישראל נ' יחיא** (15.11.16) - הנאשם נדון לעונש מאסר בפועל למשך 17.5 שנים, בגין עבירות של ניסיון לרצח, החזקת סכין שלא כדין וכניסה לישראל שלא כדין (ריבוי מקרים). בלבו של הנאשם גמלה ההחלטה לרצוח יהודי וזאת על רקע תחושת זעם ושנאה כלפי יהודים, כשהוא לוקח בחשבון שבמהלך הפיגוע ייהרג וראה בזאת "מות קדושים". הנאשם הצטייד בסכין, נסע לעפולה, התנפל על חייל שאותו דקר בבטנו. כאשר החייל התמוטט ונפל על גבו, המשיך הנאשם לדקור אותו מספר פעמים בחזה. החייל נפגע קשה בבטנו, נותח ואושפז.

תפ"ח (מחוזי ירושלים) 33478-01-16 **מדינת ישראל נ' קומבוז** (26.10.2016) - שם הורשע הנאשם בעבירה של ניסיון רצח ועבירה של החזקת סכין. באותו מקרה, גם הוא על רקע גל הטרור שפקד את המדינה בסוף שנת 2015, הנאשם החליט לבצע פיגוע על מנת להרוג יהודים, ולשם כך הצטייד בסכין ודקר חייל בעיר ירושלים, תוך שהוא מתכוון לדקור בצווארו על מנת להורגו באופן מהיר, ולבסוף דקר את החייל באזור הכתף, ואף ניסה לדקור אותו שנית במהלך המאבק בין השניים, עד שנעצר על ידי מאבטח במקום. באותו מקרה נגזר על הנאשם שם עונש מאסר בפועל של 17 שנים, וכן מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן (הוגש ערעור לעליון במסגרת ע"פ 9552/16, שעודנו תלוי ועומד).

תפ"ח (מחוזי מרכז) 63711-10-15 **מדינת ישראל נ' ורידאת** (28.11.2016) - שם הורשע הנאשם בעבירה של ניסיון רצח וכן עבירה של כניסה לישראל שלא כדין. באותו מקרה נקבע, כי על רקע גל טרור הסכינאות במהלך החודשים ספטמבר ואוקטובר 2015, הנאשם גמל בליבו לבצע פיגוע ולגרור למותם של יהודים. לשם כך הוא הצטייד בסכין ונסע לעיר פתח תקווה, שם דקר אדם לאחר שהעריך כי הוא יהודי, וגרם לו פגיעות משמעותיות. בית המשפט באותו המקרה גזר על הנאשם עונש מאסר בפועל של 16.5 שנים, וכן מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

תפ"ח (מחוזי ירושלים) 36026-12-15 **מדינת ישראל נ' אליחיה** (9.11.2016): הנאשם שהודה, נדון לעונש מאסר בפועל למשך 16.5 שנים, בגין עבירה של ניסיון לרצח והחזקת סכין. הנאשם וחברו החליטו לבצע פיגוע טרור

רצחני נגד יהודים, ולשם כך הצטיידו מראש בסכינים. משנכשל ניסיונם לעלות לרכב הסעה, ואחרי שהגיעה למקום נידת, התנפלו על המתלונן שעבר במקום. השניים דקרו אותו בסכינים בראשו וחזהו. למתלונן נגרמו חתכים בקרקפת ובחזה. במהלך מרדף אחר השניים שנמלטו, הם נורו. האחר מת מפצעיו, והנאשם נפצע והיה מאושפז תקופה ארוכה.

תפ"ח (מחוזי ירושלים) 57312-05-16 **מדינת ישראל נ' בדר** (30.11.2016) - נגזרו על הנאשם 16 שנות מאסר בפועל בגין הרשעתו בניסיון רצח במהלך אירוע דקירה, על רקע לאומני, מחודש מאי 2015.

תפ"ח (מחוזי ירושלים) 60859-10-15 **מדינת ישראל נ' דוויאת** (25.12.2016), שם הנאשמת הורשעה בעבירה של ניסיון רצח והחזקת סכין, לגבי אירוע מחודש אוקטובר 2015, במהלכו הצטיידה במברג ובסכין ודקרה עובר אורח שזיהתה כיהודי בכתף ובראש. על הנאשמת שם נגזר עונש מאסר של 16 שנות מאסר בפועל, וכן מאסר על תנאי ופיצוי לקורבן.

תפ"ח (מחוזי ירושלים) 34763-01-15 **מדינת ישראל נ' עג'לוני** (11.11.2015): הנאשם שהודה, נדון לעונש מאסר בפועל למשך 16 שנים, בגין שתי עבירות של ניסיון לרצח ושתי עבירות של תקיפת שוטר. במהלך שנת 2014 גמלה בלבו של הנאשם ההחלטה לבצע פיגוע חבלני שבו ירצח שוטר או חייל ישראלי. הנאשם הצטייד בסכין, התנפל על שני שוטרים והחל לדקור את שניהם בפלג גופם העליון. הוא הוסיף והיכה את אחד השוטרים. לאחד השוטרים נגרם חתך עמוק בכף ידו, והוא נזקק לאשפוז ולשני ניתוחים. לשוטר השני נגרם חתך בצווארו.

תפ"ח (מחוזי ירושלים) 23250-12-15 **מדינת ישראל נ' פלונית (קטינה)** (23.11.2016), בו נגזרו על הנאשמת 13.5 שנות מאסר בפועל בגין עבירת ניסיון רצח והחזקת סכין בהן הורשעה הנאשמת, בכל הנוגע לאירוע בו דקרו אדם בעורפו וגבו באמצעות מספרים במטרה להמיתו, על רקע אידיאולוגי לאומני, במהלך חודש נובמבר 2015.

בתפ"ח (מחוזי ירושלים) 63571-10-15 **מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)** (10.5.2016), נגזרו על הנאשם 12 שנות מאסר בפועל, בעקבות הרשעתו בניסיון רצח של שני עוברי אורח באמצעות דקירות סכין, ביחד עם אחר, על רקע לאומני. המדובר היה בקטין מתחת לגיל 14 במועד ביצוע העבירות.

ע"פ 1844/12 **עואדה נ' מדינת ישראל** (30.4.2013), הינו אחד מהמקרים שעבירה דומה נדונה בבית המשפט העליון. שם הורשע המערער בניסיון לרצח ממניע לאומני, כמו גם בפציעה בנסיבות מחמירות ושהייה בלתי חוקית בישראל. הנאשם תקף אישה שנכנסה לשירותים במקום ציבורי באמצעות סכין - כנקמה על מותו של חברו. הנאשם העלה טענה לגבי אי כשירות לעמוד לדין בשל מחלת הסכיזופרניה, אך טענה זו נדחתה ונקבע כי הוא כשיר לעמוד לדין. בית המשפט המחוזי גזר את דינו ל-13 שנות מאסר אך בית המשפט העליון קיבל את הטענה לפיה המדובר בענישה הסוטה לחומרא מרף הענישה המקובל, והעמיד את העונש על 11 שנות מאסר.

ע"פ 2965/06 **אבו חאמד נ' מדינת ישראל** (19.09.2007) - המערער, בן 26, הצטייד בסכין מבית מטבחיים הסמוך לביתו, ויצא במטרה לדקור חייל ולמות כ"שהיד". המערער הגיע לתחנת משטרה, דקר שוטר שעמד בכניסה, וגרם לפציעתו. אותה עת לא היה למערער היתר כניסה לישראל. המערער סובל מסכיזופרניה פרנואידית, אך בית המשפט המחוזי דחה את טענת הגנת אי השפיות בעניינו והשית עליו 10 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הערעור.

ע"פ 1725/06 **טאראבין נ' מדינת ישראל** (25.5.2011) - המדובר במי שדקרה שוטר במתחם הר הבית על רקע של מניע אידיאולוגי. הנאשמת שם העלתה טענות בדבר מצבה הנפשי הקשה ונסיבות חייה, אשר היו ברקע העבירה, אך נקבע כי היא כשירה לעמוד לדין והיא הורשעה בניסיון לרצח, החזקת סכין ושהייה בלתי חוקית בישראל.

בית המשפט המחוזי גזר כי תרצה 8 שנות מאסר בפועל, ובית המשפט העליון אישר את גזר הדין.

תפ"ח (מחוזי ב"ש) 1090/07 **מדינת ישראל נ' אבו מטלק** (17.5.2010) נגזרו על הנאשם 7.5 שנות מאסר בפועל וכן מאסר מותנה, בשל עבירות של סיוע לניסיון רצח וכן ניסיון רצח באישום נוסף, וזאת בנוסף לעבירה של חברות בהתאחדות בלתי מותרת. באותו מקרה דובר במקרה של הנחת מטען חבלה שסוכל על ידי כוחות הביטחון ומקרה נוסף של ירי לעבר כוחות הביטחון.

14. יצוין, כי הסניגור המלומד הפנה לפסיקה נוספת, אך כפי שכבר הוער, רוב גזרי הדין שאליהם הוא מתייחס, נוגעים לעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, ולא לעבירות של ניסיון לרצח. לשיטת הסניגור, הגם שאין המדובר באותה העבירה, מאחר והנסיבות דומות, יש ללמוד מרף הענישה בהתייחס לעבירות אלו על הענישה הנוהגת במקרים דומים. לטענתו, הענישה בפסקי הדין שאליהם הוא הפנה נעה בין 26 חודשי מאסר (במקרה בו היה לנאשמת רקע נפשי מתועד) לבין מספר שנות מאסר (במקרים חמורים יותר). אינני סבורה כי ניתן בהכרח להקיש מרף הענישה לגבי עבירות של חבלה בכוונה מחמירה לגבי מדיניות הענישה הנוהגת לגבי עבירת ניסיון הרצח, הגם שבשתי הקטיגוריות המכנה המשותף הינו העובדה שהעבירות בוצעו על רקע לאומני או גזעני.

בהקשר זה אפנה לע"פ 2826/15 **עביד נ' מדינת ישראל** (7.6.2016) (להלן: "**פרשת עביד**"), שם העיר בית המשפט העליון כי יש שוני בין שתי העבירות, במקרה "הפוך". שם - העבירה בה הורשע הנאשם בבית המשפט קמא הייתה חבלה בכוונה מחמירה על רקע לאומני, ולא עבירת ניסיון לרצח, וכך נפסק:

"ומכאן למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות מסוג זה. ראשית, רואים אנו להעיר כי פסקי הדין אליהם הפנה בית משפט קמא, ככל שהם עוסקים בעבירות של ניסיון לרצח, אינם מהווים אסמכתא לרמת הענישה הראויה בעניינו של המערער. מצאנו לומר זאת, על אף שאנו סבורים כי הפסיקה המגוונת, אליה הפנה בית משפט קמא, נועדה להדגים את ההתייחסות השיפוטית הנוקשה לעבירות שבוצעו על רקע לאומני. ולענייננו, נראה כי קיים מנעד רחב של עונשים בעבירות מסוג זה שעבר המערער, כאשר ככלל, מגמת מדיניות הענישה הנהוגה הינה מגמת החמרה, בעיקר כאשר המניע לעבירות הינו אידיאולוגי-לאומני."

מן האמור עולה, כי בית המשפט העליון ראה לצוין כי יש קושי להסתמך על רף הענישה שנקבע במקרים של עבירות ניסיון לרצח, לצורך קביעת המתחם ההולם בעבירות שעניינן חבלה בכוונה מחמירה, הגם שבשני המקרים דובר בעבירות אלימות על רקע לאומני, ולכאורה - המדובר בנסיבות דומות. לטעמי, הדברים נכונים הם אף לגבי המקרה הנוכחי, בשינויים המתחייבים, ולכן אין להידרש למקרים שאליהם הפנה הסניגור.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה -

15. סעיף 40ט לחוק מונה את הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה בהן נדרש בית המשפט להתחשב, בבואו לקבוע את מתחם הענישה ההולם - ככל שנסיבות שכאלו מתקיימות במקרה הנדון.

16. **התכנון שקדם לעבירות** - במקרה זה, כפי שכבר צוין מעלה וכפי שמפורט בהכרעת הדין - הנאשם תכנן לפגוע באדם ממוצא ערבי, על רקע רצונו לנקום בשל גל פיגועי הטרור שפקד את המדינה בתקופה הסמוכה לפני האירועים הנדונים. הנאשם סבר כי במעשיו אליו הוא אף יעודד ו"יעורר" אנשים אחרים לפעול כמותו, ולבצע פעולות נקם אלימות כלפי אנשים נוספים, רק בשל מוצאם. לשם מימוש התכנון הנאשם הצטייד במספר כלי נשק, הותיר את הפטיש במכוניתו בשל החשש כי אם יישא אותו יעורר חשד, החביא את הסכין תחת שרוולו והטמין את הסכין היפנית בכיס מכנסיו. אין ספק כי הדבר מלמד על תכנון, אף אם התגבש רק באותו היום.

17. **הנזק שנגרם למתלונן** - הנתונים לגבי הנזק הפיזי פורטו מעלה בפתיח, ובאשר להתמשכות הנזק כמו גם

באשר לנזק הנפשי שנגרם למתלונן - הובא לעיון בית המשפט מכתבה של אמו של המתלונן. במכתב מצוין כי המתלונן ממשיך לסבול מכאבים וממשיך טיפול אף בימים אלו, וכי יש לו אף קשיים בתחום הנפשי המחייבים טיפול. אמנם לא הוצגו מסמכים רפואיים בהקשר זה, אך המכתב של האם הוגש בהסכמה, ואף ללא האמור בו - ברי כי המדובר בנזק פיזי משמעותי עקב ריבוי הדקירות והפגיעות כמתואר מעלה.

18. מצבו הנפשי של הנאשם - כפי שפורט בהכרעת הדין, הנאשם לא הראה כי מתקיים לגביו סיג אי-השפיות וטענותיו בנוגע למצבו הנפשי כעילה לזיכוי מחמת אי-כשירותו - נדחו. עם זאת, המחוקק והפסיקה הכירו בכך שיש מקום להתחשב במצבו הנפשי של הנאשם במועד ביצוע העבירה בשלב גזירת העונש, וזאת כאשר עסקין במצב בו הנאשם נמצא אחראי למעשיו, אך יכולתו להבין או להימנע מהמעשה נפגמה במידת-מה (כקבוע בהוראות סעיף 40ט(א)(6) ו-(9) לחוק העונשין).

נסיבותיו של הנאשם במקרה זה מצדיקות התחשבות שכזו (ע"פ 4312/11 פלוני נ' מדינת ישראל (10.6.2013); ע"פ 1865/14 פלוני נ' מדינת ישראל (4.1.2016)).

יובהר כי כאשר עוסקים אנו בהוראותיו של סעיף 40ט לחוק העונשין, אין חובה להראות כי הנאשם סבל ממחלת נפש, ודי להצביע על מצב נפשי משמעותי, אשר השפיע על הנאשם במועד הרלבנטי. בהכרעת הדין הובהר כי גם אם הנאשם היה "סערת נפש" וחווה חרדה עובר לביצוע המעשים, וגם אם בשלב מסוים חווה מחשבות שווא של גדלות כטענת מומחה ההגנה, הרי שלא הוכח כי הללו עולים כדי מחלת נפש. עוד צוין, כי גם אם היה הנאשם בשלבים הראשונים של מחלת הסכיזופרניה, אשר לגביה קיים רקע משפחתי, עדיין אין משמעות הדבר כי הנאשם היה שרוי בהתקף פסיכוטי בשעת ביצוע העבירות. לכן, נדחתה טענת ההגנה שעניינה אי-שפיות (ואין צורך לחזור על האמור בהכרעת הדין). יחד עם זאת, מהראיות עלה כי ישנה אפשרות ממשית שמצבו הנפשי של הנאשם ביום האירועים לא היה יציב, והוא אכן חווה חרדות וסערת רגשות משמעותית. חוות הדעת שהוגשה מטעם המאשימה לא שללה את האמור, ולא שללה את העובדה שהנאשם חווה קושי נפשי במועד הרלבנטי. יש בחוות הדעת מטעם המאשימה אף התייחסות לכך שייתכן שהנאשם היה בשלבים מקדימים של מחלת נפש, וזאת לאור העובדה שבמהלך בדיקתו מיד לאחר האירוע, התגלו הפרעות בהליך החשיבה, לאור קיומה של תחושת חשדנות שמלווה את הנאשם בחייו ולאור הרקע המשפחתי.

מכאן, שיש להביא בחשבון, לצורך הקלה בעונשו של הנאשם, את הנתונים באשר למצבו הנפשי, ובכך אף שונה המקרה הנוכחי ממרביתם של המקרים אשר נסקרו מעלה עת נבחנה הפסיקה הנוהגת בעבירות של ניסיון רצח ממניעים אידאולוגיים. אשוב ואזכיר שלושה מפסקי הדין אשר נסקרו מעלה, הדנים בניסיונות רצח מניע לאומני, אשר בהם הועלו טענות לגבי מצבם הנפשי של הנאשמים - כאשר בע"פ 1725/06 טאראבין נ' מדינת ישראל (25.5.2011) - הנאשמת העלתה טענות בדבר מצבה הנפשי הקשה, נקבע כי היא כשירה לעמוד לדין, אך עונשה היה 8 שנות מאסר בפועל; בע"פ 2965/06 אבו חאמד נ' מדינת ישראל (19.09.2007) - המערער הוכר כסובל מסכיזופרניה ולמרות זאת כאחראי למעשיו, ועונשו - 10 שנות מאסר; ובע"פ 1844/12 עואדה נ' מדינת ישראל (30.4.2013) - הנאשם העלה טענה לגבי מחלת הסכיזופרניה, ונקבע כי הוא כשיר לעמוד לדין, אך עונשו נגזר ל-11 שנות מאסר.

עוד אפנה לפסקי הדין הבאים - אשר אף שם המדובר בעבירות של ניסיון לרצח (ללא מניע אידאולוגי), כאשר מצבם הנפשי של הנאשמים היווה נתון בעל משקל של ממש בעת קביעת המתחם ובעת גזירת הדין: ע"פ 5767/14 פלוני נ' מדינת ישראל (16.6.2015); ע"פ 1865/14 פלוני נ' מדינת ישראל (4.1.2016) המוזכר מעלה; וע"פ 6229/07 מופק נ' מדינת ישראל (20.11.2008).

סיכום לגבי מתחם העונש ההולם

19. כפי שנפסק בע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל (05.06.13), פסקאות 7-8:

"מתחם העונש ההולם הוא אמת-מידה נורמטיבית, המשקללת את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מן העבירה, מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירה זו ונסיבות ביצועה, לרבות מידת אשמו של הנאשם. בשלב זה איננו מתחשבים בנסיבותיו האישיות של הנאשם, היינו נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (ראו סעיף 40יא), דוגמת נסיבות חייו של הנאשם, הפגיעה שתיגרם לו ולמשפחתו כתוצאה מהעונש, מאמציו לחזור למוטב ועברו הפלילי או היעדרו. אולם אין בכך כדי לגרוע מהצביון האינדיבידואלי שהעניק המחוקק לשלב עיצוב המתחם, אשר בא לידי ביטוי בהוראה להתחשב בסוג העבירה בנסיבות המסוימות שבהן היא בוצעה (למשל: קיומו של תכנון מוקדם, נזק בכוח ובפועל, מידת אכזריות כלפי הקורבן וכו'), ותוך התייחסות למידת האשם של הנאשם המסוים שלפנינו (למשל: הסיבות שהובילוהו לבצע את העבירה, חלקו היחסי בביצועה, יכולתו להימנע מהמעשה, מצוקתו הנפשית עקב התעללות מצד קורבן העבירה וכו').

...

רוחב המתחם שייקבע תלוי במורכבות העבירה הנדונה, כלומר במידת השונות שבנסיבות ביצועה. ככל שתהייה יותר נסיבות רלוונטיות, המשליכות על חומרת המעשה, הרי שהמתחם יעוצב בצורה פרטנית, קונקרטית ומדויקת יותר בהתאם לנסיבות אלה. ואולם, בהקשר זה יש לתת את הדעת לעובדה, שככל שנקבע מתחם צר יותר, כך יענקמשקל נמוך יותר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (המנויות כזכור בסעיף 40יא), שהן ברובן נסיבות המקלות עם הנאשם. ולהיפך: ככל שנקבע מתחם רחב יותר, כך תהיה לנסיבות אלה השפעה גדולה יותר על קביעת העונש".

20. לאור כל האמור, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בהתחשב בכך שמצד אחד, הפסיקה חזרה וקבעה כי יש להחמיר את עסקינן בעבירות על רקע לאומני אידאולוגי, ומצד שני, יש להקל בשל המצב הנפשי של הנאשם - אציע כי מתחם הענישה ההולם במקרה זה יהא מאסר בפועל שנע בין 9 לבין 15 שנות מאסר. אבהיר כי המתחם מתייחס הן לעבירת ניסיון הרצח והן לעבירת החזקת הסכין ממניע גזעני, ולא מצאתי לנכון לקבוע מתחם נפרד לעבירת החזקת הסכין (וראו כי בכל פסקי הנסקרים מעלה, ניסיונות הרצח בוצעו באמצעות סכינים או כלי נשק קרים דומים, ובכולם אין אבחנה בין עבירת ניסיון הרצח לבין עבירות נוספות הקשורות לשימוש או להחזקה באותו כלי הנשק).

21. בנוסף, אציע לקבוע כי מן הראוי להשית על הנאשם במקרה זה מאסר על תנאי ותשלום פיצוי הולם לטובת המתלונן, אשר יהא בו כדי לפצותו על סבלו ולהמחיש לנאשם את אחריותו כלפיו (וראו באשר לתכליתו של הפיצוי את ע"פ 5065/16 פלוני נ' מדינת ישראל (22.12.2016); ע"פ 1076/15 טווק נ' מדינת ישראל (7.6.2016); ע"פ 4186/13 ע'נאים נ' מדינת ישראל (13.4.2015)).

העונש המתאים לנאשם בזיקה למתחם הענישה -

22. נותרה אם כן גזירת דינו של הנאשם הספציפי דכאן, בזיקה לנסיבותיו האישיות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לשיקולי הרתעה ולשאר הפרמטרים המפורטים בהוראות החוק (ע"פ 1127/13 גברזגיי נ' מדינת ישראל (15.1.2014); ע"פ 6683/13 ניסנוב נ' מדינת ישראל (5.1.2014)).

23. שיקולי שיקום - מהתסקיר של שירות המבחן, לא עולה כי קיימים שיקולי שיקום רלבנטיים. שירות המבחן בדעה כי יש להפנות את הנאשם להליך טיפולי, בכותלי מתקן הכליאה, אך אין המלצה עונשית להקל בעונש כנגזרת של שיקולי שיקום או צפי להליכי טיפול אלו או אחרים.

24. הרתעת היחיד - על פי האמור בתסקיר ועל פי הדברים של הנאשם עצמו, כולל דבריו אל המתלונן במכתב - הוא משוכנע שהמעשה שעשה היה שגוי והוא מתנצל בכנות על הפגיעה במתלונן, אך עולה כי החרטה נובעת בחלקה

מכך שהנאשם שגה "בזיהוי" של המתלונן, והסב נזק כה משמעותי למי שהוא מכנה "אחי", כלומר - ליהודי. באלו הנסיבות, אני סבורה כי עונש משמעותי יהא בו כדי להרתיע את הנאשם מפני ביצוע עבירה נוספת, וכי יש סיכוי של ממש שהטלת עונש בדמות מאסר ממושך תביא להרתעתו.

25. הרתעת הרבים - בדומה, מצאתי כי יש אף צורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירה מסוג העבירה שביצע הנאשם, וכי יש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשו של הנאשם במקרה הנוכחי תביא להרתעת הרבים. בהקשר זה אצטט מהדברים שנכתבו בפרשת עביד, שם נפסק כי על בתי המשפט שדנים בעבירות שבוצעו על רקע לאומני, להעביר מסר חד משמעי, בדמות ענישה מחמירה וקשה, כדי לשרת את גורם ההרתעה מפני מעשים אלו, לאמור:

"כאשר עסקינן בעבריינות המתבצעת על רקע אידיאולוגי, נדחים, ככלל, שיקולי ענישה אחרים, ובהן אינטרס השיקומי, מפני שיקול ההגנה על שלומו וביטחונו של הציבור והרתעת עבריינים בכוח מפני ביצוע מעשים דומים ... עוד יש להדגיש, כי **במציאות הנוכחית, שבה נתרבו פיגועי הדקירה כלפי יהודים באשר הם**, מתחייבת התייחסות עונשית הולמת".

הדברים נכונים - כמובן - גם לגבי פיגועי דקירה כלפי לא יהודים, באשר הם.

אוסף כי הנאשם עצמו הסביר כי ביקש לבצע את העבירה על מנת שאחרים יבואו בעקבותיו ועל מנת להעביר מסר ל"רבים". אני מוצאת כי נוכח האמור, יש חשיבות שבית המשפט ישלח מסר אל אותם "הרבים" ואל מי שאולי יחשוב ללכת בדרכיו של הנאשם, וזאת באשר לחומרת הדברים ובאשר לתוצאה העונשית.

26. עברו של הנאשם ונסיבות חייו - שיקול לקולא יהא עברו הנקי של הנאשם, בן 33 שזו לו ההסתבכות הראשונה עם החוק. עוד יש לקחת בחשבון בבחינת שיקול לקולא את מהלך חייו של הנאשם בצל מחלת האב, אשר אף התאבד בגיל צעיר בשל מצבו הנפשי והותיר את המשפחה, ובה הנאשם כילד, במצב קשה - כפי שעולה מתסקיר. יש אף לקחת בחשבון את תנאי המעצר בהם שוהה הנאשם, אשר טען כי הוא נתקל באלימות מצד עצורים אשר שמעו על נסיבות מעצרו ואת ההשפעה שיש למעצר.

27. הפגיעה במשפחת הנאשם - אין ספק כי דבריה של אשת הנאשם היו מרגשים עד מאוד, והיא תיארה את הקשיים המשמעותיים אותם היא חווה בשל מעצרו הממושך של הנאשם, בהיותה אחראית לבדה על גידול שלוש הבנות הקטינות של בני הזוג (בגילאים 2.5 עד 4.5 שנים, כולל תאומות). היא שיתפה את בית המשפט בקשיי ההתמודדות עם הטיפול בקטינות, כולל התשובות אותן היא נאלצת לתת להן כאשר הן שואלות 'היכן אבא', ואף סיפקה מידע לגבי המצב הכלכלי הקשה בו נותרה, כאשר היא אינה יכולה לצאת ולפרנס את התא המשפחתי בשלב הזה. אין ספק כי מאסר ממושך יחמיר את המצב לאין ערוך, ומצאתי כי יש לנתונים אלו - בדבר הפגיעה במשפחת הנאשם - כי להוות שיקול לקולא במקרה זה, אם כי משקלו מוגבל יחסים לשאר השיקולים.

28. ניהול ההליך - הגם שהתנהל הליך משפטי ונשמעו ראיות, הנאשם הודה בביצוע המעשים מיד בחקירתו הראשונה ולמעשה אלמלא הוא היה מספר אודות האירוע ליד הבנק, הרי שכלל לא היה מידע לגבי אירוע זה. ההליך המשפטי נסוב בעיקר סביב הטענות בדבר מצבו הנפשי של הנאשם וטענת הגנת אי-השפיות, המתלונן מהאירוע העיקרי לא העיד, ויש אף בכך שיקול שיש לתת עליו את הדעת.

29. חרטה, נטילת אחריות ומאמצים לתיקון הנזק - הנאשם הביע חרטה על המעשה למן הרגע הראשון שבו נחקר. אני שותפה לדברים שנכתבו בתסקיר לגבי כך שהבעת החרטה - לפחות בשלב הראשון - הייתה בעיקר על רקע הקשיים שחווה הנאשם עקב המעצר ועל רקע הבנתו כי פגע ביהודי. עם זאת, מהדברים שכתב הנאשם למתלונן ומהדברים שאמר בבית המשפט, אני מתרשמת שחלוף הזמן הביא את הנאשם לתובנות עמוקות יותר באשר למהות החרטה, והיא מהותית יותר בשלב זה - ואינה נובעת מטעמים תועלתניים.

30. נוכח מכלול הנתונים, הגם שהמדובר במעשה חמור ולמרות שיקולי ההרתעה, מצאתי כי שאר הנימוקים ובמיוחד מצבו הנפשי של הנאשם מחייבים להשית עליו עונש שמצוי בחציון התחתון של המתחם ההולם כפי שנקבע מעלה, אם כי לא בסמוך לרף התחתון.

סיכום גזר הדין -

31. סיכומי של דבר, במכלול השיקולים, בהתחשב במתחמי הענישה שנקבעו לעיל ולאחר שקילת ההיבטים לחומרא ולקולא, אציע לחברי להרכב לגזור על הנאשם את העונשים כדלקמן:

- (א) מאסר בפועל למשך 11 שנים, אשר תחילתו ביום מעצרו (13.10.2015);
- (ב) 18 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 (שלוש) שנים, והתנאי הוא שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע ויורשע בגינה;
- (ג) פיצוי למתלונן בסך 50,000 ₪ וזאת באמצעות הפקדת סכום זה בקופת בית המשפט עד ליום 1.1.2019. יובהר כי אין בפסיקת הפיצוי כדי למנוע מהמתלונן לפעול למול הנאשם בהליך אזרחי לקבלת פיצוי בגין נזקיו כתוצאה ממעשי הנאשם.

תמר נאות פרי, שופטת

השופט רון שפירא, ס. נשיא [אב"ד]:

אני מסכים.

**רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]**

השופט אברהם אליקים, סגן נשיא:

אני מסכים.

**אברהם אליקים, סגן
נשיא**

הוחלט כאמור בסעיף 31 לפסק דינה של השופטת נאות פרי.

אנו גוזרים על הנאשם את העונשים כדלקמן:

(א) מאסר בפועל למשך 11 שנים, אשר תחילתו ביום מעצרו (13.10.2015);

(ב) 18 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 (שלוש) שנים, והתנאי הוא שלא יעבור עבירת אלימות

מסוג פשע ויורשע בגינה;

(ג) פיצוי למתלון בסך 50,000 ₪ וזאת באמצעות הפקדת סכום זה בקופת בית המשפט עד ליום

1.1.2019. יובהר כי אין בפסיקת הפיצוי כדי למנוע מהמתלון לפעול למול הנאשם בהליך אזרחי לקבלת פיצוי בגין נזקיו כתוצאה ממעשי הנאשם.

הוסברה לנאשם זכותו לערער לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים.

ניתן היום, א' אדר תשע"ז, 27 פברואר 2017, במעמד הנאשם וב"כ הצדדים.

תמר נאות פרי, שופטת

אברהם אליקים, סגן
נשיא

רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]